

[Holger Eriksen.]

hjemlige industri urimelige konkurrencevilkår.

Jeg mener altså for det første, at man yder for meget, så meget, at det fremkalder en værdioppustning for landbrugsejendommenes vedkommende, og at det er en inflationskilde, som vi må have stoppet, hvis vi vil have orden i vor økonomi. For det andet mener jeg, at støtten ydes under former, der har uheldige virkninger. Dermed være ikke sagt, at jeg er imod enhver form for støtte, og jeg er under ingen omstændigheder af den opfattelse, at landbrugere skal stilles dårligere end andre medborgere. Jeg benægter ikke, at en uheldig udvikling af markedsf forholdene kan have medført, at det var rimeligt, at der blev ydet hjælp. Dog mener jeg, at man her burde have anvendt den form, der er foreslået af professor Jørgen Dich, gående ud på at stryge alle hjemlige markedsordninger og derefter yde landbrugere med formuer under en vis størrelse kompensation gennem direkte tilskud, dog således at dette tilskud blev reduceret, hvis indtægten oversteg et nærmere fastsat beløb. Retten til at modtage dette tilskud skulle løbe i f. eks. 15 år og følge ejeren uden hensyn til, om han afhændede ejendommen. På den måde ville man få lavere ejendomspriser, de nye ejere ville ikke være fordømt til at forrente en kapital, der ikke står i rimeligt forhold til ejendommens afkastningsevne, og sælgerne fik kompensation for de lavere priser i form af denne ydelse. Dette forslag er udtryk for en sund fornuft, som imidlertid efter min opfattelse ikke er højt i kurs i politiske kredse.

Formanden: Jeg gør i al stilfærdighed opmærksom på, at vi har en lang og krævende dagsorden foran os.

Landbrugsministeren (Chr. Thomsen): Selv om der ikke er opnået fuld enighed i udvalget, vil jeg dog gerne takke udvalget for en saglig behandling af lovforslagene. Jeg skal ikke gentage, hvad jeg sagde ved første behandling, men nøjes med nogle ganske enkelte bemærkninger til hvert af lovforslagene.

Først om lovforslaget om afsætning af danske landbrugsvarer. Jeg må straks sige — det gælder i øvrigt også de andre lov-

forslag — at jeg ikke kan anbefale ændringsforslag, der betyder øgede statsudgifter, og slet ikke, da der ikke er nogen anvisning på, hvor pengene skal komme fra. Jeg kan heller ikke anbefale de konservatives ændringsforslag om, at loven kun skal have gyldighed i ét år.

Af hensyn til den diskussion, der har været omkring § 5 om mælkeafgiften og smørfedtaf giften, og tillige foranlediget af, at det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen sagde noget om, at landbruget følte, at staten gav 3 øre med den ene hånd og tog 2 øre med den anden, vil jeg gerne sige, at der er ingen tvivl om, at de 150 mill. kr., staten yder, kommer ud til producenterne. Der er ikke tale om at tage 2 øre med den anden hånd, for hvis man gjorde det året rundt, ville det blive en afgift på 100 mill. kr., og der kan kun som mælkeafgift opkræves 15 mill. kr. og ligeledes 15 mill. kr. på smørfedt; pengene forsvinder heller ikke fra landbruget, de er kun beregnet til støtte og regulering af produktionen. Det er penge, der i og for sig bliver i landbruget, og skulle det ikke være nok til opbevaring af f. eks. smør i sommermånederne, har man tiltrådt, at der gives et forskud på 20 mill. kr. af de 150 mill. kr., dog således at de tilbagebetales, så de samlede 150 mill. kr. udbetales til producenterne.

Det ærede medlem hr. Jens Chr. Christensen krævede flere penge og gav et meget mørkt billede af landbrugets senere år. Jeg skal ikke sige ret meget herom; det er vel sådan noget, der skal siges ved en lejlighed som denne, som man anser for passende, men jeg tror nu, det bliver svært at overbevise det danske landbrug om, at specielt 1963 og 1964 var særlig dårlige år for erhvervet. 1965 er det jo svært at sige noget om; året er jo endnu ikke gået.

Dernæst har jeg et par bemærkninger i forbindelse med forslaget til kornlov. Heller ikke her kan jeg tiltræde ændringsforslag, der betyder øgede statsudgifter. I øvrigt synes jeg, at jeg har strakt mig vidt, hvad angår kornpriserne, og når jeg har gjort det, skyldes det to forhold, først og fremmest ønsket om at prøve, om der var en mulighed for at regulere den voldsomme stigning i svineproduktionen og kornprisen — jeg tør ikke sige, at det vil lykkes, men jeg tror trods alt, at det vil dæmpe stignings-